

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 132. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344052944.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Men den, som han i Aften stivede af, var ingen anden end min Ven Antonius, og Antonius - den »naive Antonius« - var naiv paa sin egen, egensindige Maade. Han hørte til det Guld, som man bedst opdager, naar man spiser en tarvelig Frokost sammen et Sted langt ude i Forstæderne, mens Spejlene løber an og Fortroligheden vaagner; han havde i sit Væsen noget som en fjærn, glemt Tone, en altfor oprigtig og derfor dæmpet Tone, som paatrængte sig én. Efter et Aars Ophold i Seinebyen bebrejdede han sig selv, at han endnu kun havde faaet Tid til at skrive Brevene hjem om alt det nye, der skete med ham; fylde sine Lommebøger med Vers, der blot var som Nodestreger for uskrevne Symfonier. Thi Antonius var jo egentlig Musiker, en Violinist, som mente, at man blot behøvede det rene Buestrog, det stormende Hjærtetslag (to Ord, der kun var en Omskrivning af det samme) for at overvælde selve den dejlige Fé Paris, vinde baade hendes Gunst og hendes Guld. Pokker med Guldet! Men hendes Hemmelighed vilde han fratage hende og hjemføre.